

Feminismes

No he pogut evitar, benvolguts lectors, un cert somriure sota el nas, això sí amb una mica de picardiós sarcasme, en llegir les declaracions de la regidora en cap figuerenca, Agnès Lladó, en què opinava que els nous temps del feminisme consistien, entre altres coses, a enllumenar adequadament els punts foscos dels racons de la ciutat, per evitar les malifetes que en aquests llocs els masclistes podien cometre contra les dones.

Un cert somriure de sorpresa i autoadmiració, sí, m'ha sobrevingut perquè, és clar, a hores d'ara he descobert que, sense jo saber-ho, he estat feminista des de fa molt temps, molt abans d'aquestes modes, tant com quan en la meva tasca professional d'enginyeria feia projectes d'enllumenat públic. Voilà, la vida tiene sorpresas, sorpresas te da vida, que se sol dir. Nogensmenys, la meua alegria per aquesta personal i ancestral adequació als nous corrents no ha estat del tot completa: he llegit que, tota cofoia, tota exultant de joia perquè tots els homes components de la corporació municipal que molt feminísticament presideix hagin estat d'acord a votar que la ciutat sigui pionera, en Cat.cat i no sé també en part de l'estranger, en declarar-se vila feminista, ha declarat que, a partir d'ara, haurem de veure la urbs i les seves problemàtiques, i enfrontar les seves relacions polítiques i humanes amb ulls i mirada de dona. (Espero que això no representi la substitució d'un cada dia més feble patriarcat per un altre un poquito más que ayer, pero menos que mañana, creixent matriarcat, costum que, d'altra banda, està bastant estès per la geografia mundial encara que una mica dissimulat). Però, en fi, com els deia, a la casa del pobre mai la felicitat és completa. Així que em reconec incapaç (potser si existeix, la reencarnació ho fes possible) d'analitzar la vida que m'envolta amb mirada intel·lectualment travestida. Penso que per això hi ha les pròpiament dones. I me'n recordo d'un acudit en què discutien un mexicà i un andalús a propòsit de la masculinitat dels seus ciutadans.

El primer acabava proclamant exaltat que a Mèxic «todos somos machos», i el bètic li responia que a Espanya, érem meitat mascles i meitat femelles i ens ho passàvem divinament.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/alt-emporda/2020/03/10/feminismes/1033489.html?utm_source=rss